

 GEMEENTE LOPIK		Ingekomen Pagina 1 van 1	
		Case nr.	
d.d. 13 APR 2017			
ORG	INW	ROB	
		Advies	t.k.n.
B&W			
Burg.			
Raad			

College van burgemeester en wethouders van Lopik
 Postbus 50
 3410 CB LOPIK

Datum
 12 april 2017

Ons nummer
 201509296/1/A1

Uw kenmerk
 drs. J.M.E. Broeke

Inlichtingen
 Mw. S.S. Ashruf
 070-4264054

Onderwerp
 M.G.A. van Hazendonk / BW Lopik
 Omgevingsvergunning

Procedure
 Hoger beroep

Geachte heer/mevrouw,

In de bovenvermelde procedure is uitspraak gedaan. De procedure is daarmee beëindigd. Een afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan.

Aangezien dit bericht geautomatiseerd is aangemaakt, is dit niet ondertekend.

Hoogachtend,
 de griffier

De griffie is op 27, 28 april, 5, 25 en 26 mei gesloten.

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

M.G.A. van Hazendonk, wonend te Benschop, gemeente Lopik,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 30 oktober 2015
in zaak nr. 14/4149 in het geding tussen:

Van Hazendonk

en

het college van burgemeester en wethouders van Lopik.

Procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2014 heeft het college aan de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Klever Montage B.V. omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een bedrijfsruimte en kantoor ter vervanging van diverse bijgebouwen op het perceel aan het benedeneind ZZ 349 te Benschop.

Bij tussenuitspraak van 21 november 2014 heeft de rechtbank het college in de gelegenheid gesteld om binnen twaalf weken het gebrek in de motivering van het besluit van 20 juni 2014 te herstellen. Deze uitspraak is aangehecht.

Bij tussenuitspraak van 22 januari 2015 heeft de rechtbank op verzoek van het college de bij uitspraak van 21 november 2014 bepaalde termijn verlengd tot en met 1 april 2015.

Bij brief van 10 maart 2015 heeft het college de motivering van het besluit van 20 juni 2014 aangevuld.

Bij uitspraak van 30 oktober 2015 heeft de rechtbank het door Van Hazendonk tegen het besluit van 20 juni 2014 ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft Van Hazendonk hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 december 2016, waar Van Hazendonk, bijgestaan door mr. C.W.M. van Alphen en mr. Y.M.G.M. van Riet, en het college, vertegenwoordigd door J. Broeke en G.J. de With, zijn verschenen. Voorts is ter zitting Klever Montage, vertegenwoordigd door J.K.M. Klever, gehoord.

Overwegingen

Inleiding

1. Het bouwplan voorziet in de oprichting van een bedrijfsruimte en kantoor ten behoeve van een - naar niet in geschil is - sinds 2004 op het perceel gevestigd kabelmontagebedrijf achter de op het perceel aanwezige woonboerderij. In de bedrijfsruimte zal opslag ten behoeve van het kabelmontagebedrijf plaats vinden en de kantoorruimte zal worden gebruikt ten behoeve van de administratie van het bedrijf. Het voorziene gebouw zal een oppervlakte van 871m² hebben en diverse op het perceel aanwezige bijgebouwen achter de woonboerderij met een gezamenlijke oppervlakte van 762 m² zullen worden gesloopt. Van Hazendonk woont op het naastgelegen perceel en verzet zich tegen de verleende omgevingsvergunning. Hij vreest dat realisering van dit bouwplan in het buitengebied zal leiden tot een onaanvaardbare aantasting van het woon- en leefklimaat ter plaatse.

2. Ingevolge de ter plaatse geldende bestemmingsplannen "Landelijk Gebied" en "2^e Herziening Landelijk Gebied" rust op het perceel gedeeltelijk de bestemming "Woondoeleinden (W)" en gedeeltelijk de bestemming "Agrarische doeleinden (A)".

Het bouwplan is in strijd met de bestemmingsplannen. Teneinde het bouwplan niettemin mogelijk te maken, heeft het college met toepassing van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) omgevingsvergunning verleend.

De procedure bij de rechtbank

3. De rechtbank heeft in de tussenuitspraak van 21 november 2014 onder meer overwogen dat het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning niet is voorzien van een deugdelijke motivering, nu de daaraan ten grondslag liggende ruimtelijke onderbouwing niet voldoet aan de eisen die daaraan gesteld moeten worden. Hierbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat het college in de ruimtelijke onderbouwing geen planvergelijking heeft gemaakt, maar de feitelijk bestaande illegale situatie op het perceel als uitgangspunt heeft genomen. Voorts heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat uit het besluit niet duidelijk wordt of het college de aanvraag om omgevingsvergunning heeft getoetst aan de in het bestemmingsplan opgenomen saneringsregeling of aan de Provinciale Ruimtelijke Verordening Provincie Utrecht 2013 (hierna: de Verordening) en of artikel 4.6 van de Verordening van toepassing is op de feitelijk bestaande met de bestemmingsplannen strijdige bedrijfssituatie.

Het college heeft naar aanleiding van de tussenuitspraak de aan het besluit ten grondslag liggende ruimtelijke onderbouwing van een aanvullende motivering voorzien. In de aanvullende motivering heeft het college uiteengezet dat uit de vergelijking van het bouwplan met de mogelijkheden die de ter plaatse geldende bestemmingsplannen bieden, waarbij het college tevens de in de bestemmingsplannen opgenomen maximale afwijkingsmogelijkheden heeft betrokken, moet worden geconcludeerd dat de vestiging van het kabelmontagebedrijf op het perceel ruimtelijk aanvaardbaar is. Wat betreft de ruimtelijke inpassing van het bouwplan heeft het college zich op het standpunt gesteld dat realisering van het bouwplan, mede door de bij het perceel Lopikerweg West 98 toegepaste saneringsregeling in het bouwplan te betrekken, tot een ruimtelijke kwaliteitsverbetering zal leiden. Volgens het college voldoet het bouwplan daarmee aan de algemene uitgangspunten van de gemeentelijke beleidsnotitie LopikMEerwaard (hierna: de beleidsnotitie) en aan artikel 4.6 van de Verordening.

Bij uitspraak van 30 oktober 2015 heeft de rechtbank overwogen dat het college de door haar geconstateerde gebreken in het besluit van 20 juni 2014 door middel van de aanvullende motivering voldoende heeft hersteld. Gelet hierop heeft de rechtbank de rechtsgevolgen van het door haar vernietigde besluit van 20 juni 2014 in stand gelaten.

Wettelijke grondslag vernietiging

4. Het betoog van Van Hazendonk dat de vernietiging van het besluit van 20 juni 2014 op een onjuiste wettelijke grondslag berust en de aangevallen uitspraak om die reden vernietigd dient te worden, slaagt niet. Weliswaar heeft de rechtbank in de einduitspraak overwogen dat het besluit in strijd is met artikel 3:46 en 7:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), maar gelet op de overwegingen in de tussenuitspraak, is duidelijk dat de rechtbank een motiveringsgebrek in het besluit van 20 juni 2014 heeft geconstateerd en dat derhalve bedoeld is om artikel 7:12, eerste lid, van de Awb aan de vernietiging ten grondslag te leggen. Naar het oordeel van de Afdeling betreft de vermelding van artikel 7:2 van de Awb een kennelijke verschrijving en biedt dit geen grond voor vernietiging van de einduitspraak.

Redelijke termijn

5. Van Hazendonk heeft zijn beroepsgrond dat door de handelwijze van het college en de rechtbank de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden ter zitting ingetrokken.

Ruimtelijke onderbouwing

6. Van Hazendonk betoogt dat de rechtbank, door te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven, heeft miskend dat het college het in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek niet heeft hersteld. Hiertoe voert hij aan dat de aan het besluit ten grondslag liggende ruimtelijke onderbouwing ook met de door het college verstrekte nadere aanvullende motivering niet voldoet aan de eisen die daaraan gesteld dienen te worden, gelet op de forse inbreuk die het plan maakt op het geldend planologisch regime. Volgens Van Hazendonk heeft het college niet voldaan aan de strenge eisen die gelden voor de motivering van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het bouwplan nu het gedeeltelijk is voorzien op gronden met een agrarische bestemming zonder bouwvlak. Voor zover het bouwplan is voorzien op het gedeelte van het perceel met de woonbestemming kon het college volgens Van Hazendonk niet volstaan met het louter betrekken van de binnenplanse afwijkingsmogelijkheden van de bestemmingsplannen. Bovendien zijn de voorziene bedrijfsactiviteiten ten opzichte van hetgeen ingevolge de bestemmingsplannen is toegestaan onevenredig bezwarend voor de omgeving en in strijd met het in artikel 4.2, eerste lid, van de Verordening opgenomen verstedelijkingsverbod, aldus Van Hazendonk. Van Hazendonk voert voorts aan dat het college bij de berekening van de te verwachten verkeersbewegingen vanwege de op grond van het bestemmingsplan toegestane functies ten onrechte is uitgegaan van de ASVV 2012 van het Centrum voor Regelgeving en Onderzoek in de Grond-, Water- en Wegenbouw en de Verkeerstechniek en dat het college geen duidelijkheid heeft gegeven over de toepasselijkheid van de saneringsregeling.

6.1. Artikel 1.1, derde lid, aanhef en onder c, van de Verordening luidt: "In deze regeling en de daarop rustende bepalingen wordt onder ruimtelijk plan verstaan: een omgevingsvergunning waarbij van het bestemmingsplan of de beheersverordening wordt afgeweken met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onderdeel a, onder 3°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht."

Artikel 1.1, tweede lid, luidt: "In deze regeling en de daarop berustende bepalingen wordt (mede) verstaan onder: (...) verstedelijking: nieuwe vestiging van woningen, niet-agrarische bedrijven, detailhandel en voorzieningen. Onder verstedelijking wordt mede verstaan uitbreiding van bestaande bedrijfsbebouwing van aan het landelijk gebied gebonden functies die niet worden gerechtvaardigd door een op de eigen bedrijfsvoering gerichte economische en functionele noodzaak. (...)."

Artikel 4.2, tweede lid, luidt: "Een ruimtelijk plan bevat geen bestemmingen en regels die verstedelijking toestaan, tenzij de ruimtelijke ontwikkelingen betrekking hebben op en in overeenstemming zijn met de artikelen 2.10, 3.2, 3.4, 4.1, 4.4, 4.5, 4.6, 4.7, 4.8, 4.11, 4.12, 4.16 en 4.17 en plaatsvinden in de daartoe aangewezen gebieden."

Artikel 4.6, tweede tot en met het vierde lid, luiden:

"2. Een ruimtelijk plan kan bestemmingen en regels bevatten die toestaan dat percelen bestemd voor specifieke niet-agrarische bedrijven een andere niet-agrarische bedrijfsbestemming krijgen onder de voorwaarde dat de functiewijziging naar aard en omvang niet leidt tot een toename van de invloed op de omgeving.

3. Een ruimtelijk plan kan bestemmingen en regels bevatten die toestaan dat bestaande niet-agrarische bedrijven worden uitgebreid met maximaal 20% van de bestaande bebouwing. Van deze maximale uitbreiding kan afgeweken worden mits er sprake is van een economische noodzaak.

4. De toelichting op een ruimtelijk plan bevat een ruimtelijke onderbouwing die aantoont dat de uitbreiding ruimtelijk aanvaardbaar is. Indien de uitbreiding groter is dan 20% wordt tevens onderbouwd dat die uitbreiding noodzakelijk is voor de voortzetting van het niet-agrarische bedrijf."

Artikel 4.7, tweede lid, luidt: "Een ruimtelijk plan kan bestemmingen en regels bevatten die bij algehele agrarische bedrijfsbeëindiging of bedrijfsverplaatsing toestaan dat de bedrijfswoning en overige bedrijfsgebouwen een andere bedrijfsmatige functie krijgen, mits is voldaan aan de volgende voorwaarden: (...)."

6.2. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het bouwplan voorziet in een algehele agrarische bedrijfsbeëindiging als bedoeld in artikel 4.7 van de Verordening en het bouwplan met voormeld artikel in strijd is, zoals Van Hazendonk betoogt. Vast staat namelijk dat het perceel reeds geruime tijd feitelijk niet meer werd gebruikt voor een agrarisch bedrijf. Sinds 2004 was het kabelmontagebedrijf de enige bedrijfsmatige activiteit op het perceel. Met de latere vaststelling van de thans ter plaatse geldende bestemmingsplannen was de vestiging van een agrarisch bedrijf op het perceel planologisch ook niet meer mogelijk, nu zich op de gronden met agrarische bestemming geen bouwvlak bevindt. Op het moment van inwerkingtreding van de bestemmingsplannen was derhalve reeds sprake van algehele agrarische bedrijfsbeëindiging in de zin van artikel 4.7 van de

Verordening. De door Van Hazendonk aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 5 augustus 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2517, werpt hierop geen ander licht. Uit die uitspraak volgt eveneens dat van algehele bedrijfsbeëindiging sprake is op het moment dat een agrarisch bedrijf planologisch niet meer is toegestaan.

De rechtbank heeft evenwel niet onderkend dat het bouwplan evenmin betrekking heeft op en in overeenstemming is met artikel 4.6, derde lid, van de Verordening. Uit de tekst van de verschillende leden van artikel 4.6 van de Verordening moet naar het oordeel van de Afdeling worden afgeleid dat het begrip "bestaande niet-agrarische bedrijven" geen betrekking heeft op bedrijven die feitelijk bestaan, zoals het college stelt, maar op bedrijven die juridisch-planologisch mogen bestaan. Daarvan is in dit geval geen sprake. Het bouwplan voorziet in de uitbreiding van de bebouwing van een feitelijk bestaande, maar een planologisch niet toegestane, niet-agrarische functie op het perceel.

Nu de omgevingsvergunning voorziet in een planologisch nieuwe situatie waarin vestiging van een niet-agrarisch bedrijf mogelijk wordt gemaakt en de bebouwing ten behoeve van het niet-agrarische bedrijf mag worden uitgebreid, is sprake van verstedelijking in de zin van de Verordening. Omdat het bouwplan geen betrekking heeft op artikel 4.6 en artikel 4.7 van de Verordening, bestaat geen grond voor het oordeel dat de met het bouwplan voorziene ruimtelijke ontwikkeling uitgezonderd is van het in artikel 4.2, tweede lid, van de Verordening opgenomen verstedelijkingsverbod. Dit betekent dat de omgevingsvergunning in strijd is met artikel 4.2, tweede lid, van de Verordening. Dit betekent voorts dat het college het door de rechtbank in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek in zoverre niet heeft hersteld en de rechtsgevolgen van het door de rechtbank vernietigde besluit reeds hierom niet in stand kunnen worden gelaten. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

Het betoog slaagt in zoverre.

6.3. Uit het vorenstaande volgt dat het college een nieuw besluit op de aanvraag dient te nemen. Daarbij zal het college het bouwplan dienen te toetsen aan de in de vergadering van 12 december 2016 door Provinciale Staten van Utrecht vastgestelde en thans geldende Provinciale Ruimtelijke Verordening 2013 Provincie Utrecht (Herijking 2016). De Afdeling ziet hierin aanleiding om ook de overige tegen de ruimtelijke onderbouwing gerichte gronden te bespreken.

6.4. In de aan de omgevingsvergunning ten grondslag liggende ruimtelijke onderbouwing, zoals die na de tussenuitspraak van de rechtbank is aangevuld, heeft het college niet volstaan met een vergelijking tussen wat is aangevraagd en wat op grond van het bestemmingsplan is toegestaan. In de ruimtelijke onderbouwing is ingegaan op de feitelijke situatie ter plaatse, de relatie met de ter plaatse geldende bestemmingsplannen, alsmede op de ruimtelijke ontwikkelingen die de provincie en gemeente in het landelijk gebied in de gemeente Lopik voorstaan. In de ruimtelijke onderbouwing is uitvoerig uiteengezet waarom een functiewijziging en uitbreiding van de bebouwing op het perceel in dit geval planologisch aanvaardbaar wordt geacht. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, heeft het college bij de

beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het bouwplan de ruimtelijke gevolgen van de afwijkingsmogelijkheden die de bestemmingsplannen ter plaatse bieden, kunnen betrekken. Met het opnemen van een afwijkingsbevoegdheid in een bestemmingsplan moet de situatie die kan ontstaan door de toepassing van deze bevoegdheid in beginsel planologisch aanvaardbaar worden geacht.

In de ruimtelijke onderbouwing is vermeld dat de ruimtelijke ontwikkeling van het platteland onder druk staat en het gemeentelijk beleid gelet daarop gericht is op behoud en versterking van de sociaaleconomische vitaliteit van het platteland en de leefbaarheid van de dorpskernen. Het gemeentelijk beleid inzake de gebiedsontwikkeling is neergelegd in de beleidsnotitie. Daarin wordt het uitgangspunt gehanteerd dat verruimde mogelijkheden bestaan voor activiteiten, die gepaard gaan met een ruimtelijke kwaliteitsverbetering op het desbetreffende perceel, dan wel elders in de gemeente. Volgens de ruimtelijke onderbouwing zal realisering van het bouwplan leiden tot verbetering van de ruimtelijke kwaliteit op het perceel. Hierbij is in aanmerking genomen dat door de sloop van de aanwezige bouwwerken, die het perceel een rommelige indruk geven, de karakteristieke boerderij weer vrij komt te staan aan de voorzijde van het perceel en daardoor zijn prominente plaats in het lint wordt versterkt. Voorts ontstaat door de nieuwe inrichting van het perceel, waarbij de voorziene bedrijfsruimte in de lengterichting van het perceel is gesitueerd, ruimte voor nieuwe doorzichten, en wordt het te gebruiken materiaal meer passend geacht bij het landelijk gebied dan dat van de bestaande bouwwerken. In de ruimtelijke onderbouwing is tevens ingegaan op de extra ruimtelijke kwaliteitsverbetering van het buitengebied elders in de gemeente. In dit kader is vermeld dat Klever een overeenkomst heeft gesloten met de eigenaar van het perceel aan de Lopikerweg West 98. Bij de vergunningverlening voor een bouwplan op dat perceel is de zogenoemde saneringsregeling uit het bestemmingsplan toegepast op grond waarvan na sloop van de op dat perceel aanwezige verouderde voormalige bedrijfsbebouwing een oppervlakte van 342 m² mag worden herbouwd. Klever heeft daarvan 171 m² overgenomen. Dit betekent dat het bebouwd oppervlak op het perceel door realisering van het bouwplan weliswaar met 109 m² zal toenemen, maar dat na uitvoering van beide plannen de gezamenlijke oppervlakte aan bebouwing, verdeeld over beide percelen, zal afnemen.

Gelet hierop heeft het college voldoende gemotiveerd dat zowel op het perceel zelf als op het perceel Lopikerweg West 98 sprake is van een ruimtelijke kwaliteitsverbetering en dat daarmee wordt voorzien in een voldoende tegenprestatie voor realisering van het bouwplan als bedoeld in de beleidsnotitie. In hetgeen Van Hazendonk heeft aangevoerd, heeft de rechtbank dan ook terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat de voorziene ontwikkeling op het perceel in overeenstemming is met het in de beleidsnotitie neergelegde ruimtelijk beleid.

6.5. De rechtbank heeft terecht evenmin grond gevonden voor het oordeel dat het bouwplan onevenredig bezwarend is voor de omgeving en het college daarin reden had moeten zien om de omgevingsvergunning te

weigeren.

De bestemmingsplannen laten door toepassing van de afwijkingsbevoegdheid ook de functies "opslag van niet-agrarische goederen" en "aan huis gebonden beroep" toe. Dat deze functies ook een verkeersaantrekkende werking hebben is niet in geschil. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de realisering van het bouwplan naar verwachting 10 tot 15 verkeersbewegingen per dag zal genereren. Hierbij heeft het college in aanmerking genomen dat in het kabelmontagebedrijf zes personen werkzaam zijn, die hun werkzaamheden grotendeels op locatie uitvoeren en waarvan één persoon op het perceel woont en één persoon werkzaamheden verricht op het kantoor, dat geen baliefunctie heeft. In hetgeen Van Hazendonk heeft aangevoerd, wordt geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college van een te laag aantal verkeersbewegingen is uitgegaan. Het aantal te verwachten verkeersbewegingen vanwege de beoogde bedrijfsactiviteiten is zo gering dat het college, ongeacht de verkeersaantrekkende werking van de op grond van het bestemmingsplan voormelde toegestane functies, hierin geen reden heeft hoeven zien dat realisering van het bouwplan zal leiden tot een onaanvaardbaar woon- en leefklimaat dan wel een verkeeronveilige situatie ter hoogte van de uitrit van het perceel. De rechtbank heeft gelet hierop in het midden kunnen laten of het college terecht gebruik heeft gemaakt van de kencijfers uit de ASVV 2012 bij de berekening van de te verwachten verkeersbewegingen vanwege de ter plaatse toegestane functies op grond van de in het bestemmingsplan opgenomen afwijkingsbevoegdheid.

De rechtbank heeft ook overigens terecht geen grond gezien voor het oordeel dat het college onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van omwonenden. De rechtbank heeft hierbij terecht in aanmerking genomen dat geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat door de kleinschalige bedrijfsactiviteiten geluidsoverlast voor omwonenden zal ontstaan. Voorts is van belang dat naar aanleiding van de door Van Hazendonk naar voren gebrachte zienswijze op het bouwplan het inrichtingsplan van het perceel meermalen is aangepast teneinde aan de bezwaren over het verminderde uitzicht en privacy tegemoet te komen.

Het betoog faalt voor het overige.

Conclusie

7. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover daarbij de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 20 juni 2014 in stand zijn gelaten. Het college dient een nieuw besluit te nemen, waarbij het beziet of na inwerkingtreding van de Provinciale Ruimtelijke Verordening 2013 Provincie Utrecht (Herijking 2016) medewerking kan worden verleend aan het bouwplan. Voor zover dit niet mogelijk is, kan het college de omgevingsvergunning alsnog weigeren. Met het oog op een efficiënte en spoedige afdoening van het geschil ziet de Afdeling aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb te bepalen dat tegen het nieuw te nemen besluit slechts bij haar beroep kan worden ingesteld.

8. Het college dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 30 oktober 2015 in zaak nr. 14/4149, voor zover daarbij de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 20 juni 2014 in stand zijn gelaten;
- III. bepaalt dat tegen het door het college van burgemeester en wethouders van Lopik te nemen besluit slechts bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld;
- IV. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Lopik tot vergoeding van bij M.G.A. van Hazendonk in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- V. gelast dat het college van burgemeester en wethouders van Lopik aan M.G.A. van Hazendonk het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 248,00 (zegge: tweehonderdachtenveertig euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. W. Sorgdrager en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. G.J. Deen, griffier.

w.g. Troostwijk
voorzitter

w.g. Deen
griffier

Uitgesproken in het openbaar op 12 april 2017

604.

Verzonden: 12 april 2017

uitspraak

RECHTBANK MIDDEN-NEDERLAND

Zittingsplaats Utrecht

Bestuursrecht

zaaknummer: UTR 14/4149

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 30 oktober 2015 in de zaak tussen

M.G.A. van Hazendonk, te Benschop, eiser
(gemachtigden: mr. Y.M.G.M. van Riet en mr. C.W.M. van Alphen),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Lopik, verweerder
(gemachtigden: drs. J.M.E. Broeke en G.J. de Wit).

Procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2014 (het bestreden besluit) heeft verweerder aan Klever Montage B.V. (verder: vergunninghouder) een omgevingsvergunning op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) verleend voor het in strijd met het bestemmingsplan bouwen van een bedrijfsruimte en kantoor ter vervanging van diverse bijgebouwen op het perceel aan het Benedeneind ZZ 349 te Benschop kadastraal bekend gemeente Lopik, sectie E, nummer 1128 (hierna: het perceel).

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2014. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigden. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigden.

Bij tussenuitspraak van 21 november 2014 (de tussenuitspraak) heeft de rechtbank verweerder in de gelegenheid gesteld om binnen twaalf weken na verzending van de tussenuitspraak, met inachtneming van wat in de tussenuitspraak is overwogen, het geconstateerde gebrek in het bestreden besluit te herstellen.

Bij tweede tussenuitspraak van 22 januari 2015 (de verlengingsuitspraak) heeft de rechtbank de termijn die zij verweerder heeft gegeven om het gebrek te herstellen, verlengd tot en met 1 april 2015.

Verweerder heeft in reactie op de tussenuitspraak op 18 maart 2015 een aanvullende motivering ingediend. Eiser heeft hierop op 23 april 2015 een schriftelijke zienswijze (de zienswijze) gegeven.

Een tweede onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 3 juli 2015. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigden. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigden.

Overwegingen

1. Deze uitspraak bouwt voort op de tussenuitspraak. De rechtbank blijft bij al wat zij in de tussenuitspraak heeft overwogen en beslist, tenzij hierna uitdrukkelijk anders wordt overwogen.

2. Vergunninghouder heeft op 18 december 2012 een aanvraag om een omgevingsvergunning ingediend. De aanvraag ziet op het in strijd met het bestemmingsplan bouwen van een bedrijfsruimte inclusief kantoor ter vervanging van diverse bijgebouwen op het perceel. In de bedrijfsruimte vindt opslag plaats ten behoeve van het op het perceel gevestigde kabelmontagebedrijf van vergunninghouder. De kantoorruimte is ten behoeve van de administratie van vergunninghouder.

Op grond van het bestemmingsplan 'Landelijk Gebied' rust op het perceel deels de bestemming 'Woondoeleinden' en deels de bestemming 'Agrarische doeleinden'.

3. Bij het bestreden besluit heeft verweerder omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c van de Wabo. Met het oog op de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, heeft verweerder toepassing gegeven aan artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3° van de Wabo. Hiertoe is een ruimtelijke onderbouwing opgesteld, welke verweerder ten grondslag heeft gelegd aan het bestreden besluit.

4. In haar tussenuitspraak heeft de rechtbank, kort gezegd, geoordeeld dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. Op basis van de aan het besluit ten grondslag liggende ruimtelijke onderbouwing kan niet worden geconcludeerd dat de aangevraagde activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. In de ruimtelijke onderbouwing is namelijk geen planvergelijking gemaakt, maar de feitelijk bestaande -illegale- situatie op het perceel als uitgangspunt genomen. Voorts is onduidelijk of getoetst is aan de saneringsregeling uit het geldende bestemmingsplan of de Provinciale Ruimtelijke Verordening (PRV) en of de aanvraag daaraan voldoet.

5. Gelet op het in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek, is het beroep gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit dan ook wegens strijd met artikel 3:46 en 7:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

6. De rechtbank stelt vervolgens vast dat verweerder naar aanleiding van de tussenuitspraak een aanvullende motivering heeft ingebracht. In de aanvullende motivering handhaaft verweerder het standpunt dat de aangevraagde activiteiten niet in strijd zijn met een goede ruimtelijke ordening. Daarbij gaat verweerder in op de in de tussenuitspraak genoemde gebreken. De rechtbank zal dan ook beoordelen of de rechtsgevolgen van het bestreden besluit mogelijk met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb in stand kunnen worden gelaten. De rechtbank zal hiertoe de zienswijze van eiser tegen de aanvullende motivering inhoudelijk beoordelen.

7. Eiser voert in deze zienswijze allereerst aan dat onduidelijk is met welk bestemmingsplan verweerder een planvergelijking heeft gemaakt. In de aanvullende motivering neemt verweerder het bestemmingsplan '2° Herziening Landelijk Gebied' als uitgangspunt, terwijl verweerder in de ruimtelijke onderbouwing het bestemmingsplan 'Landelijk Gebied' als

uitgangspunt heeft genomen.

8. Verweerder heeft ter zitting verklaard dat op het perceel zowel het bestemmingsplan 'Landelijk Gebied' als de '2^e Herziening Landelijk Gebied' van toepassing is.

9.1 De rechtbank stelt vast dat de gemeenteraad van de gemeente Lopik op 12 juni 2007 het bestemmingsplan 'Landelijk Gebied' (verder: het bestemmingsplan) heeft vastgesteld. Bij besluit van 12 februari 2008 hebben Gedeputeerde Staten van Utrecht (GS) het bestemmingsplan gedeeltelijk goedgekeurd. Bij uitspraak van 24 juni 2009 (ECLI:NL:RVS:2009:BI9688) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) naar aanleiding van beroepen van een aantal belanghebbenden hiertegen het besluit van 12 februari 2008 van GS gedeeltelijk vernietigd en gedeeltelijk in stand gelaten.

9.2 Op 27 januari 2009 heeft de gemeenteraad van de gemeente Lopik een 1^e herziening van het bestemmingsplan vastgesteld. Naar aanleiding van de uitspraak van de ABRvS en vanwege onderschikte omissies heeft de gemeenteraad op 28 juni 2010 een 2^e herziening van het bestemmingsplan vastgesteld. In deze 2^e herziening van het bestemmingsplan zijn onder meer wijzigingen aangebracht in de afwijkingsmogelijkheden van het bestemmingsplan.

10. De rechtbank ziet in wat eiser heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder bij de nadere motivering van een onjuist planologisch regime is uitgegaan. De op het perceel rustende bestemmingen zijn vastgelegd in het bestemmingsplan. Dit heeft verweerder dan ook in de ruimtelijke onderbouwing als uitgangspunt genomen. In de ruimtelijke onderbouwing bij het bestreden besluit heeft verweerder geen planvergelijking gemaakt tussen wat is aangevraagd en wat op grond van het bestemmingsplan is toegestaan. In de aanvullende motivering heeft verweerder deze planvergelijking wel gemaakt. Daartoe heeft verweerder de maximale afwijkingsmogelijkheden van het bestemmingsplan in ogenschouw genomen. Omdat deze gewijzigd in de 2^e herziening van het bestemmingsplan zijn opgenomen, heeft verweerder deze 2^e herziening in de aanvullende motivering als uitgangspunt genomen. De 2^e herziening is geen op zichzelf staand bestemmingsplan, maar dient ter aanvulling op en wijziging van het bestemmingsplan. De rechtbank ziet in de stellingen van eiser dan geen aanknopingspunt de uitgangspunten van verweerder onjuist te achten. Het betoog slaagt niet.

11. Eiser voert in de zienswijze ook aan dat verweerder bij de planvergelijking ten onrechte is uitgegaan van wat op basis van het geldende bestemmingsplan kan worden toegestaan. Het bouwplan voldoet niet aan de voorwaarden voor een binnenplanse afwijking voor nevenfuncties, specifiek voor 'opslag van niet-agrarische goederen' en 'aan-huis-gebonden beroep'. Verweerder heeft deze mogelijkheden daarom niet in de planvergelijking mogen betrekken. Daarbij heeft verweerder alleen een planvergelijking gemaakt ten aanzien van de gronden met een woonbestemming, en niet ten aanzien van de gronden met een agrarische bestemming.

12. Verweerder heeft in de aanvullende motivering de maximale afwijkingsmogelijkheden van het bestemmingsplan (opgenomen in de 2^e herziening), die het meest vergelijkbaar zijn met de aangevraagde activiteiten, in ogenschouw genomen. Dit betreffen de nevenfuncties 'opslag van niet-agrarische goederen' en 'aan-huis-gebonden beroep'. Omdat deze nevenfuncties niet zijn toegestaan op de gronden met agrarische bestemming, betreft de planvergelijking slechts de gronden met de woonbestemming. Verweerder heeft daarnaast een

algehele afweging gemaakt, die ook de gronden met agrarische bestemming betreft.

13. De rechtbank ziet in de stellingen van eiser geen aanleiding de aanvullende motivering van verweerder op dit punt onjuist te achten. Verweerder dient een vergelijking te maken tussen wat is aangevraagd en wat op grond van het bestemmingsplan is toegestaan. Daarbij mag verweerder de afwijkingsmogelijkheden die het bestemmingsplan (inclusief herzieningen) op de specifieke gronden biedt betrekken, omdat deze een aanwijzing geven omtrent de activiteiten, en daarbij behorende ruimtelijke uitstraling, die toelaatbaar worden geacht. Het is daarbij geen voorwaarde dat het aangevraagde voldoet aan de voorwaarden bij die afwijkingsmogelijkheden. Dit kan ook niet vereist zijn, omdat het aangevraagde dan met gebruikmaking van die afwijkingsmogelijkheden gelegaliseerd had kunnen worden. Nu voor de gronden met agrarische bestemming geen afwijkingsmogelijkheden bestaan, heeft verweerder ten aanzien daarvan naar het oordeel van de rechtbank kunnen volstaan met de algehele afweging. Het betoog slaagt niet.

14. Eiser voert voorts aan dat verweerder ten onrechte heeft aangenomen dat er geen toename van het aantal verkeersbewegingen zal plaatsvinden. Enerzijds stelt eiser daartoe dat verweerder bij de berekeningen gebruik had moeten maken van het document Gebiedsontsluitingswegen gelegen buiten de bebouwde kom (Handboek Wegontwerp), anderzijds stelt eiser dat, uitgaande van het door verweerder gehanteerde document ASVV 2012 en rekening houdend met het aantal werknemers, sprake is van een toename aan verkeersbewegingen. Deze extra verkeersaantrekkende werking heeft volgens eiser een verslechtering van de ontsluiting tot gevolg. De ruimtelijke gevolgen daarvan zijn niet onderbouwd.

15. Verweerder heeft zich in de aanvullende motivering op het standpunt gesteld dat de verkeersaantrekkende werking van de beoogde bedrijfsactiviteiten lager is dan wat op grond van het bestemmingsplan (inclusief herzieningen) is toegestaan. Daarbij neemt verweerder in aanmerking dat het bedrijfsgebouw, naast de kantoorfunctie, voor opslag zal dienen. Omdat het kantoor geen baliefunctie heeft, en er voor het overige alleen opslag plaatsvindt, ontstaan alleen verkeersbewegingen van werknemers. Deze heeft verweerder afgezet tegen de mogelijkheden die het bestemmingsplan biedt, waaronder ook een aan-huis-gebonden beroep als fysiotherapeut, wat volgens verweerder een grotere verkeersaantrekkende werking heeft. Daarbij heeft verweerder de uitgangspunten van het ASVV 2012 aangehaald.

16. Naar het oordeel van de rechtbank biedt het betoog van eiser geen aanleiding het standpunt van verweerder onjuist te achten. Ongeacht welk document van toepassing is op de ontsluitingsweg, heeft verweerder op grond van de aangevraagde bedrijfsactiviteiten onderbouwd dat de eventuele maximale verkeersaantrekkende werking van de aangevraagde activiteiten vergelijkbaar is met wat is toegestaan op basis van het bestemmingsplan (inclusief afwijkingsmogelijkheden). Eisers stellingen omtrent de hoeveelheid werknemers en daarmee gepaard gaande verkeersbewegingen, zijn niet onderbouwd en geven om die reden geen aanleiding de uitgangspunten van verweerder met betrekking tot het aspect verkeer onjuist te achten. Het betoog faalt.

17. Eiser voert ook aan dat ten onrechte, gelet op de geringe afstand tot de woning van eiser, geen onderzoek naar de geluidsbelasting als gevolg van de bedrijfsactiviteiten is gedaan. Verweerder heeft ten onrechte volstaan met een toets aan de afstandseisen uit de handreiking 'bedrijven en milieuzonering'. Bij deze toets is verweerder, zonder onderbouwing, uitgegaan

van onjuiste uitgangspunten. Volgens eiser vallen de bedrijfsactiviteiten onder de noemer 'aannemersbedrijf' uit de handreiking, waarbij een minimale afstand van 50 meter geldt. Ook heeft verweerder ten onrechte gemeten vanaf het bedrijfsgebouw.

18. Verweerder heeft zich in de aanvullende motivering op het standpunt gesteld dat de afstand van 70 meter van het bedrijfsgebouw tot de woning van eiser gelet op de aard en omvang van de bedrijfsactiviteiten ruim voldoende is om te concluderen dat eiser geen overlast in de vorm van geluid, geur en stof zal ondervinden. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat in de handreiking 'bedrijven en milieuzonering' voor opslaggebouwen een richtafstand van 30 meter wordt gehanteerd. Een akoestisch onderzoek is voorts op grond van het Activiteitenbesluit niet vereist en verweerder ziet hier ook overigens geen aanleiding toe.

19. De rechtbank ziet ook in dit betoog geen aanknopingspunten eiser te volgen. Eiser veronderstelt een onderbouwing die niet is vereist. Verweerder dient, uitgaande van de aangevraagde activiteiten, een afweging omtrent de ruimtelijke uitstraling daarvan te maken. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank toereikend gemotiveerd dat het gelet op de soort bedrijfsactiviteiten, te weten interne opslag en kantoor, en de afstand van de bedrijfsruimte tot de woning van eiser, te weten ongeveer 70 meter, niet aannemelijk is dat er met de aangevraagde activiteiten geluidsoverlast ontstaat. Het betoog slaagt dan ook niet.

20. Tot slot voert eiser aan dat met de ruimtelijke onderbouwing, inclusief de aanvullende motivering, niet is onderbouwd dat sprake is van een goede ruimtelijke ordening. Met wat is aangevraagd vindt volgens eiser een onevenredige en onaanvaardbare verzwaring plaats ten opzichte van wat het bestemmingsplan toestaat. Daarbij heeft verweerder de geconstateerde gebreken omtrent de toetsing aan de Provinciale Ruimtelijke Ordening (PRV) en de saneringsregeling uit het bestemmingsplan niet toereikend hersteld. Verweerder heeft niet gemotiveerd of sprake is van een bestaand niet-agrarisch bedrijf en zo nee, waarom dan aansluiting is gezocht bij artikel 4:6 van de PRV. Ook heeft verweerder een nadere toelichting omtrent de saneringsregeling uit het bestemmingsplan achterwege gelaten.

21. Verweerder heeft in de aanvullende motivering het volgende standpunt ingenomen. Voor de ruimtelijke inpassing heeft verweerder de aangevraagde activiteiten getoetst aan de gemeentelijke beleidsnotitie LopikMEerwaard (de beleidsnotitie) en de PRV. In de beleidsnotitie wordt het uitgangspunt gehanteerd dat verruimde mogelijkheden bestaan voor activiteiten, die gepaard gaan met een ruimtelijke kwaliteitsverbetering op het betreffende perceel, dan wel elders in de gemeente. Naast de ruimtelijke kwaliteitsverbetering op het perceel zelf, vindt volgens verweerder aanvullend kwaliteitsverbetering plaats door de overeenkomst die vergunninghouder heeft gesloten met de eigenaar van een nabij gelegen perceel aan de Lopikerweg West. Op grond van deze overeenkomst wordt op beide percelen tezamen minder teruggebouwd dan op de percelen wordt gesloopt. De wijzigingen op het perceel aan de Lopikerweg West zijn onder toepassing van de saneringsregeling uit het bestemmingsplan gelegaliseerd. Volgens verweerder wordt daarmee voldaan aan het uitgangspunt uit de beleidsnotitie.

Voorts wordt voldaan aan de uitgangspunten uit de PRV, nu de kwaliteit van het landelijk gebied wordt versterkt door de verbetering van de bedrijfsmogelijkheden. Daarbij heeft verweerder artikel 4:6 uit de PRV genoemd, op grond waarvan in een ruimtelijk plan toegestaan kan worden dat bestaande niet-agrarische bedrijven met maximaal 20% van de bestaande bebouwing worden uitgebreid. Nu het begrip bestaand niet-agrarisch bedrijf in de PRV niet is gedefinieerd en reeds vanaf 2004 sprake is van een niet-agrarisch bedrijf op het

perceel, heeft verweerder deze bepaling van toepassing geacht dan wel daarbij aangesloten. Omdat de bestaande bebouwing op het perceel met niet meer dan 20% wordt uitgebreid, wordt volgens verweerder ook aan de vereisten uit artikel 4:6 van de PRV voldaan.

22.1. Voor zover verweerder ook in de aanvullende motivering toch nog een aantal keer de bestaande bebouwing en bedrijfsactiviteiten op het perceel als uitgangspunt neemt voor de te maken vergelijking in plaats van de rehtens toegestane bebouwing en activiteiten is de rechtbank van oordeel dat deze tekortkomingen niet van doorslaggevende betekenis zijn bij de beoordeling van de vraag of de rechtbank de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand kan laten.

22.2. Op basis van het totaal van verweerdere motivering komt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat de aangevraagde activiteiten niet in strijd zijn met een goede ruimtelijke ordening. Zoals onder overweging 10 en 13 is geoordeeld, is verweerder in de aanvullende motivering overwegend van het juiste planologische regime uitgegaan en heeft hij in de planvergelijking de afwijkmogelijkheden uit de 2^e herziening terecht meegenomen. Daaruit volgt dat het planologische regime in beperkte mate bedrijfsactiviteiten toestaat aan de lintbebouwing aan de Benedeneind ZZ, waar het perceel van vergunninghouder onderdeel van uitmaakt. De aangevraagde bedrijfsactiviteiten zijn ook naar het oordeel van de rechtbank qua ruimtelijke uitstraling vergelijkbaar met de toegestane bedrijfsactiviteiten, zoals een Bed&Breakfast of aan-huis-gebonden beroep als fysiotherapeut. Daartoe is van belang dat het bedrijf van vergunninghouder blijkens de aanvraag ongeveer 6 werknemers heeft, die op locatie werkzaamheden verrichten, de bedrijfsruimte een opslagfunctie heeft en het daarbij behorende kantoor gebruikt wordt voor administratieve werkzaamheden. Deze werkzaamheden zijn kleinschalig en de daarbij behorende ruimtelijke uitstraling is beperkt. Zoals in overweging 16 en 19 is geoordeeld, is er geen aanleiding een relevante toename in de verkeersaantrekkende werking of geluidsoverlast aan te nemen.

Daarbij komt dat door de situering van de bedrijfsruimte, in de lengterichting van het perceel, en achter op het perceel, de prominente plek van de karakteristieke woonboerderij van vergunninghouder vooraan op het perceel wordt versterkt doordat sprake lijkt te zijn van een boerenerf met daarachter een passend bedrijfsgebouw. Ook wordt gebruikt gemaakt van passende materialen. Daarmee is sprake van een ruimtelijke kwaliteit, die passend is in de bestaande lintbebouwing en overigens door eiser niet wordt betwist. Deze omstandigheden rechtvaardigen eveneens de conclusie dat aan de algemene uitgangspunten van de beleidsnotitie en de PRV wordt voldaan, namelijk dat sprake is van een ruimtelijke kwaliteitsverbetering die door het economische aspect ook het landelijk gebied versterkt.

22.3. Verweerder heeft gelet op het voorgaande dan ook in redelijkheid gebruik kunnen maken van zijn bevoegdheid op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3° van de Wabo de gevraagde omgevingsvergunning te verlenen.

23. De rechtbank is van oordeel dat verweerder het in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek door middel van de aanvullende motivering voldoende heeft hersteld en dat, zoals reeds is geoordeeld in de tussenuitspraak, eisers overige beroepsgronden niet slagen. De rechtsgevolgen van het bestreden besluit worden daarom in stand gelaten.

24. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht van € 165,- vergoedt.

25. De rechtbank veroordeelt verweerder voorts in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.715,- (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, 0,5 punt voor het indienen van een schriftelijke zienswijze na een bestuurlijke lus, 1 punt voor het verschijnen ter nadere zitting met een waarde per punt van € 490,- en een wegingsfactor 1).

Beslissing

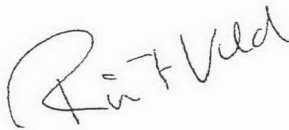
De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand blijven;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 165,- aan eiser te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 1.715,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr.drs. R. in 't Veld, rechter, in aanwezigheid van mr. H.J.J.M. Kock, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 30 oktober 2015.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

12 NOV 2015

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak en de tussenuitspraken kan binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.

Voor kopie conform
De Griffier

